

Goigs en llaor de
 Patró de la
 Mosqueroles,

Sant Martí, bisbe,
 parròquia de
 bisbat de Barcelona

Puix la glòria haveu lograda
 per la vostra amor sens fi:
*A tota hora atribulada
 protegiu-nos, Sant Martí.*

De sa vida a les primícies
 – Sant Martí nostre Patró –
 ja en servia a les milícies
 de Màxim, l'emperador
 qui tan mala anomenada
 per tot el món assolí

Tots del Sant sabem de sobres
 qu'era bo tan com el pa
 car volia tan els pobres,
 que en cada hú hi veia un germà;
 però un dia d'impensada,
 ja veureu què succeí.

A cavall una vegada
 diu que anava de camí,
 amb sa capa ben folrada
 que s'esqueia en dematí,
 quan referma la glaçada
 i el sol està per sortir.

Un pobric de mal-borràs
 mort de fret, sense abrigall
 se li planta al mig del pas
 frec a frec del seu cavall,
 amb el dòl a la mirada
 qu'era cosa d'enternir.

I el vell fet una rampoina,
 ploricós, al davant seu
 li pidola un xic d'almoïna,
 per l'amor i en nom de Déu;
 però el Sant, de la soldada
 ni un diner porta al faixí.

Poc s'hi pensa Martí gaire:
 ja en dos trossos fa el mantell,
 la meitat dona al captaire
 i embeinar torna el coltell;
 del vellet s'acomia...
 i a galop! el Sant partí.

Mes a nit, veu dins l'alcova
 de Jesús l'aparició,
 que li diu, mostrant la roba

qu'ha donada al pobrissó:
 «Amb ta capa molt folgada
 avui m'has vestit a Mí»

Prò sa amor vers el proïsme
 més creixia l'endemà,
 qu'amb les aigües del Baptisme
 ja s'en feia cristià,
 i de l'Església sagrada
 incansable paladí.

Ja en voldria solitari
 viure com un penitent,
 i demana a Sant Hilari
 si el pendria al seu convent:
 qui li dona franca estada
 d'una cel-la al monestir.

Per la seva vida santa
 feta doll de caritat,
 de la Seu de Tours vacanta
 ja el volien per Prelat;
 i la mitra n'ha acceptada
 perquè sols sap d'obeir.

Ja des d'ara sa sandàlia
 sens repós farà camí
 per sembrar al cor de la Gàl·lia
 la sement d'amor diví,
 qu'en té l'ànima arborada
 talment com un serafí.

Del sant Bisbe n'heu auxili
 qui gemega dins presó,
 qui s'enyora en son exili,
 el malalt i el pobrissó
 i la vídua infortunada;
 qu'ell no pot veure patir.

I quan ja queia sa barba
 sobre el pit d'aital faisó
 qu'era així com una garba
 de boires del Canigó,
 veient sa mort arribada,
 al Bon Déu pregava així.

«Feu Senyor, que jo no em mòria:
 resti encara en mon fermall.
 Feu que us pugui dar més glòria
 amb ma vida de treball.

que amb la vostra Creu sagrada
 s'em fa dolç sempre el sofrir».

I, com premi es mereixia
 per sa caritat i zel,
 tan bon punt el Sant finia
 ja el Senyor li ha obert el Cel;
 i sa imatge venerada
 la veureu tot l'any ací.

¡Quin goig fa, amb mitra calada
 i amb la capa pluvial,
 i amb sa crossa tan daurada
 i amb l'anell i el pectoral,
 i amb sa destra aixís alçada
 sempre a punt de beneir!

Beneïu, doncs, Mosqueroles
 que tot l'any n'es un jardí
 d'espígols i farigoles
 i te el Montseny per coixí,
 i ha assolit gran nomenada
 per sa mel de romaní.

En penyora d'homenatge
 per l'amor que us te tothom,
 obriu dintre el blau celatge
 l'arc-iris del vostre nom;
 ben obert! com la portada
 del cel qu'és nostre destí.

Quan veniu a mig novembre,
 ja don gust pendre el solei
 mentre el vent va fent la sembra
 de llavors de tota llei,
 i prop la llar abrandada
 ja el Rosari s'hi sol dir.

Aquell dia, oh quina festa
 d'enrenou i de tragí!,
 que'ns arriba a so d'orquesta
l'Estiu de Sant Martí;
 n'és l'alzina llavorada,
 i la pinya cau del pi.

Repetim-la altra vegada,
 que ja ens hem de despedir:
*A tota hora atribulada
 protegiu-nos Sant Martí.*

v) *Amavit eum Dominus et ornavit eum.*

¶) *Stolam gloriæ induit eum.*

OREMUS

Deus, qui conspicias, quia ex nulla nostra virtute subsistimus: concede propitius; ut intercessione Beati Martini Confessoris tui atque Pontifices, contra omnia adversa muniamur. Per Christum Dominum nostrum.